

Oponentský posudek vedoucího magisterské práce
"Role zdravotně-sociálního pracovníka a neléčebný pacient"
studentky Michaely Burgerové, ETF UK, 2011

Předkládaná magisterská práce studentky oboru Křesťanská humanitární a pastorační práce si ve své tezi staví zadání prověřit jak je profesní role zdravotně-sociálního pracovníka připravena přispět k řešení problému neléčebného pacienta. V téměř 85-ti stránkové práci autorka propojuje sociální práci a zdravotní péči – dvě vzájemně odlišné oblasti, které spolu donedávna těžko hledaly v našem systému zdravotnictví a sociálního zabezpečení společný jazyk. Ve středu zájmu její teze je neléčebný pacient. Autorka práce dochází k závěru, že navzdory řadě těžkostí, které v práci postupně předkládá a analyzuje na základě dostupných pramenů (kap.1-4, s.1-33), a které v praktické části práce podporuje vlastní zkušeností i výzkumem (kap.5-8, s.34-76), lze koncipovat roli zdravotně sociálního pracovníka tak, aby výrazně přispěla k řešení situace neléčebných pacientů u nás (s.76-77). V závěru pak uvádí některá z navržených řešení.

Po formální stránce lze práci považovat za přijatelnou - navzdory drobným překlepům, místy nesprávné interpunkci, chybějícím uvozovkám či složitým souvětím (např. s.40, 48, 58, 78, 91, ...). Rozsah použité literatury, internetových zdrojů a využití zahraničních materiálů odpovídá povaze práce i vybranému tématu, který je v naší odborné literatuře dosud jen zřídka zmiňován. Jakkoliv se autorka věnuje především organizačně, zdravotně a sociálně-politickým aspektům problému, je patrné, že ve středu jejího zájmu stojí člověk-klient, uchopen ve svých sociálních, biologických, psychologických i spirituálních potřebách. Lze proto spíše odkázat na další možnosti hlubšího propracování neléčebného pacienta jako osoby, jeho životního světa, a provést důslednější analýzu jeho potřeb, na což sama autorka v této práci neměla prostor. To také vysvětluje například i neproblematický odkaz pouze na Maslowovu hierarchii potřeb. V práci lze z hlediska oboru ocenit především fakt, že se autorka nenechává omezit stávající platnou legislativou a sociálněpolitickou situací, ale hledá další řešení, která by z etického pohledu byla pro neléčebného pacienta přínosem, čímž zároveň i usiluje o zvýšení kvality profesního i osobního života zdravotně sociálního pracovníka.

Práci vhodně doplňuje výzkumná část, která však působí spíše nesourodě a je ji třeba chápat jako ilustrativní příspěvek spíše než s ní pracovat jako s kvantitativním výzkumem, jak to naznačují některé autorčiny komentáře výsledků v první části výzkumu. Návaznost jednotlivých částí výzkumu na předchozí teoretickou a následnou shrnující část práce by mohla být důsledněji propracovaná. Některé závěry pak působí spíše jako konstatování autorčiných postřehů a přesvědčení, než závěry vyplývající z předchozích informací a závěrů.

Práci navrhuji k obhajobě se známkou velmi dobře - B .

V diskusi u obhajoby navrhuji, aby autorka kriticky posoudila přínos některého z konkrétních opatření v navrhovaném zákoně o dlouhodobé péči s ohledem na jeho přímý přínos pro osobu neléčebného pacienta.

O. Fischer, 17.8.2011